

COO
BOO

DESET

TISÍC

NEBÍ

NAD

TEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ

Deset tisíc nebí nad tebou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Claudia Grayová

Deset tisíc nebí nad tebou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

DESET
TISÍC
NEBÍ
NAD
TEBOU

CLAUDIA GRAYOVÁ

Přeložila Zuzana Bičíková

Copyright © 2015 by Amy Vincent
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers.
Translation © Zuzana Bičíková, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7544-600-8
ISBN e-knihy 978-80-7544-625-1 (1. zveřejnění, 2018)

1

Když jsem se vydala do jiné dimenze poprvé, chtěla jsem zabítet. Teď se snažím zachraňovat.

Jenže nejdřív potřebuju zachránit sama sebe. Právě teď probíhám spleť uličkami téměř středověkého Říma a dělám všechno pro to, aby mě neupálili.

Tak takhle nějak vypadá nikdy nekončící zábava jménem cestování dimenzemi, vítejte.

„Je to dcera čarodějů!“ vykřikne někdo z davu. „Má u sebe černokněžnické nástroje!“ Její hlas se odráží od kočičích hlav, stejně jako posměšný ryk davu kolem ní. Pár lidí drží planoucí pochodně a vyjadají odhodlaní mě pronásledovat do hloubi noci.

Moji rodiče jsou vědci, ne čarodějové. Jenže v tomhle vesmíru mezi tím očividně nevidí žádný rozdíl.

V kapse róby, nebo pláště – nebo jak se téhle beztvaré nachové věci říká – nemám žádný černokněžnický artefakt, ale námořnický vysouvací dalekohled, tedy jednoduchý kapesní předchůdce moderních binokulárních dalekohledů. Tahle patnácticentimetrová věcíčka připomíná rekvizitu k nějakému steampunkovému kostýmu: tělo z želvoviny, mosazné kování a ručně broušenou čočku. Jenže přesně tohle udělátko může tuhle dimenzi vyvést z doby temna – pokud ovšem kvůli němu ještě předtím nevyvraždí celou moji rodinu.

Se supěním zahýbám za každý roh, na který narazím, a nezajímám se, kam vlastně směřuju. Stejně nemám nejmenší tušení, kde jsem. Když skočím do svého jiného já – do jedné z dalších Marguerite, které žijí v paralelních dimenzích – nemám přístup k jejímu vzpomínkám. Některé znalosti a schopnosti se přenesou i na mě, ale to se týká jen záležitostí hlubšího vědomí. Takže jestli vím, v jaké části téhle zatracené verze Říma jsem? Ani náhodou.

Vím jen to, že odsud musím vypadnout. A pak potřebuju najít Andělský hrad – a Paula, který by měl být v něm –, ale to teď bude muset chvíli počkat. Nejdřív se musím dostat do bezpečí.

Jasně že bych tuhle dimenzi mohla kdykoli opustit díky těžkému přívěsku, který mám zavěšený kolem krku. Všichni z téhle dimenze a víceméně všichni z té mojí by si mysleli, že jde jen o velký, vcelku propracovaný medailonek – ovšem za předpokladu, že by si ho vůbec všimli, což je docela nepravděpodobné.

Tohle ale není jen tak ledajaký medailonek. Do téhle reality nepatří. Je to Ohnivák.

Ohnivák – jediné zařízení, které lidskému vědomí umožňuje cestovat do alternativních dimenzí. Vynález mé matky doktorky Sophie Kovalenkové za přispění mého otce doktora Henryho Cai-nea. Předmět, který dokáže v mžiku přenést moji mysl z tohoto vesmíru a vrátit ji zpět do mého vlastního těla, vlastního domova a bezpečí. Ve vlněných šatech a plášti sahajícím až po kotníky utíkám alternativní verzí Říma, boty z tuhé kůže mi podkluzují na deštěm smáčených kočičích hlavách, ale Ohniváka stále pevně svírám v dlani. Jestli ho ztratím, jsem v háji.

Ale nezmizím. Tuhle dimenzi opustím až ve chvíli, kdy udělám to, kvůli čemu tu jsem.

Musím zachránit Paula Markova.

Ještě párkrát zabočím do temných postranních uliček a konečně se mi podaří dav za sebou setřást. I když ještě zdálky slyším jejich brblání a křik, na okamžik se zastavím a vydýchám se. Srdce, které mi až doteď zběsile tlouklo, se pomalu začíná zklidňovat. Opřu se zády o terakotovou zeď. Jediný zdroj světla poskytuje několik

luceren a svíček umístěných za okny bez skla. A pak tu jsou samozřejmě hvězdy. Vzhlednu k nebi a krátce se nechám unášet – je zajímavé, o kolik víc hvězd je vidět na nebi, když ho neozářuje umělé světlo.

Prostředí kolem mě jako by bylo kopií jedné ze stovky raně renesančních maleb, o kterých jsem se učila. Tohle je svět bez elektriny, kde po setmění svítí jen oheň. V dále zaslechnu rachot vozíku taženého oslem, naloženého pytlí, ve kterých je nejspíš obilí. Zapomeňte na Wi-Fi, tablety a letadla – tady jsou i parní lokomotivy hudbou budoucnosti. Nedá se ale říct, že bych se ocitla v minulosti, to Ohniváci nedokáží. Jenže některé dimenze se vyvíjejí rychleji a jiné zase pomaleji. Už jsem byla i ve futuristických světech, kde lidé při telefonování hovoří s hologramy a cestují vznášedly. Bylo jen otázkou času, než se ocitnu někde, kde právě vrcholí renesance.

I když tahle renesance není tak docela jako ta naše. Oblečení mi připomíná spíš oděvy z desátého nebo jedenáctého století, na druhou stranu dalekohled, co tu rodiče vynalezli, se v našem světě objevil až mnohem, mnohem později. A taky to vypadá, že se tu nehraje na staromódní genderové role. Vlastně mám pocit, že se tu genderové role vůbec nevytvořily. Ta duchovní, která mě proklínala v davu, byla žena. Třikrát hurá pro rovnost, radovat se budu ale až později.

Muž, se kterým jsem se bavila, mi řekl, že Paola Markova z Ruska najdu v Andělském hradu. Představím si Paula spoutaného řetězy v podzemním žaláři, zmláceného nebo dokonce umučeného, a je mi do breku.

Teď není čas na slzy. Paul mě potřebuje. Plakání si schovám na potom.

A až všechno vyřeším, zaměřím se na Wyatta Conleyho.

Vzteklý šum davu umlkl. Kam teď? Ze všech stran mě obklopují temné křivolaké uličky a shluky budov plných lidí, kterým nemůžu důvěřovat. Říkali, že Andělský hrad je na západě, ale kterým směrem je západ? Na obzoru není slunce, podle kterého bych se mohla orientovat. Jenže někde začít musím. Naposledy se zhluboka

nadechnu a vydám se úzkou ulicí, která vede na zdánlivě klidnou cestu...

... a pak mě někdo popadne za rameno a já zalapám po dechu.

„Tudy ne,“ sykne ženský hlas. Šlechtična, dojde mi, když zahlédnu modrý sametový plášť, co jí zakrývá obličej. „Je možné, že se shromáždili u Pantheonu.“

Nevím, co je Pantheon, ale jestli tam míří dav, tak já se rozhodně vydám opačným směrem. „Díky.“

(Tenhle rozhovor? Neproběhl takhle slovo od slova. Já i moje nová kamarádka mluvíme jazykem, který bude nejspíš buď pozdní latina, nebo raná italština. Každopádně díky hluboce zakořeněné znalosti tohoto jazyka v mysli Marguerite z tohoto světa jím mluvím i já.)

„Tvoji rodiče nás vedou k poznání,“ pronese tiše šlechtična. „Ostatní se obávají toho, čemu nerozumí.“

Vykročí kupředu tak akorát na to, aby jí paprsek zšeřelého světla ozářil tvář – husté zlatavé vlasy, silnou hranatou čelist –, a já mám co dělat, aby mi překvapením nespadla čelist.

My dvě jsme se už potkaly.

Jmenuje se Romola. Jestli jsem někdy znala její příjmení, tak jsem ho už zapoměla. Narazila jsem na ni v úplně prvním alternativním vesmíru, který jsem navštívila: futuristický Londýn, kde byla dcerou vévodkyně. Rozmazlená, bohatá, věčně sjetá a opilá – Romola mě tahala z jednoho nočního klubu do druhého a nalévala nás šampaňským. Byla jsem vyčerpaná, vyděšená a stýskalo se mi po domově. Stalo se to jen dva dny poté, co policie mně a mojí rodině oznámila, že táta umřel. Nakonec se ukázalo, že je v pořádku – no, jestli za „v pořádku“ považujete „unesený a uvězněný v alternativní dimenzi“. Jenže to jsem tenkrát nevěděla. A tak těch několik bizarních hodin plných nevolnosti a zoufalosti strávených s Romolou mojí myslí rezonuje víc, než by mělo. Mám pocit, jako bych ji znala odjakživa, a ne jen jediný den.

Nemělo by mě překvapovat, že jsem na ni narazila znovu. Už jsme zjistili, že lidé na sebe pravidelně narážejí ve více dimenzích.

Znamená to, že ať jsou světy sebeodlišnější, osud nás vždy svede dohromady.

„Není ti nic?“ Romola mi přiloží dlaň k čelu, stejně jako to dělávala máma, když jsem byla ještě dítě. „Vypadáš otřeseně. Na tom ovšem není nic divného, když vezmeme v potaz, čím sis právě prošla.“

„Jsem v pořádku. Vážně.“ Zkoncentruju se, abych mohla pokračovat v útěku. „Nutně se potřebuju dostat na Andělský hrad. Kudy mám jít?“

Romola mě nasměruje. Většinu památek, které zmíní, vůbec neznám (Via Flaminia?), ale Romola našťestí naznačuje směr rukou. Poděkuju jí, zamávám a znovu se rozeběhnu.

Troufnu si říct, že v mojí dimenzi bych dokázala bez problémů v kuse uběhnout pár kilometrů. Tahle Marguerite ovšem asi moc necvičí. Píchne mě v boku a celé břicho se mi sevře – dýchám moc rychle. I když je začátek dubna a fouká chladný vítr, po kůži mi stéká pot. Mám pocit, jako by mi někdo do mého vlněného oblečení zašil závaží. A co se týče bot – no, řekněme, že u nás doma obuvnictví pokročilo mnohem dál. Cítím, jak mi na chodidlech a prstech naskakují puchýře.

Musím se ale co nejrychleji dostat k Paulovi. Možná je v přílišném nebezpečí...

Nebo je taky v pohodě. Třeba je jedním ze strážných. Nebo by mohl být dokonce princ! Nejspíš ho vyrušíš z dýchánku nebo tak něco.

Jak dlouho tu už je? Když se jednou po čtyřiašedesáti hodinách nevrátil do naší dimenze, snažili jsme se zachovat chladnou hlavu. Po osmačtyřiceti hodinách nám už ale bylo jasné, že se něco přihodilo. Vyděsilo nás, když jsme po něm pátrali v triadské dimenzi a zjistili, že ji opustil, ale domů se nevrátil. Máma s Theem překonali sami sebe, když se jim podařilo vymyslet, jak vystopoval Paulův další skok, který vedl do téhle dimenze.

Paul neměl jediný důvod se sem vydávat. Kdyby našel, co hledal – lék pro Thea –, okamžitě by se vrátil domů. Proto nám okamžitě bylo jasné, že ho někdo unesl. A od té doby jsem nedokázala zamhouřit oka.

Prostě ho dostaň zpátky. Zbytek vyřešíme později – jak zachránit Thea, jak porazit Triad. Tohle všechno počká. Nejdřív ale dostaň Paula domů.

Andělský hrad poznám okamžitě, jakmile ho zahlédnu. Je to monumentální kamenná stavba tyčící se na kopci, ozářená pochodněmi. Svit ohně dopadá na nablýskaná černá děla vyčnívající ze zdiva. Když se k hradu začnu přibližovat, všimnu si, že stráže na sobě mají uniformy, které jsou směšné i děsivé zároveň. Pruhované pumpky, ostře žluté kabátce s nabíranými rukávy, kovové prsní pancíře a helmy a meče, o kterých bych řekla, že dokážou bez problémů propíchnout člověka skrz na skrz. Když mě vojáci zahlédnou, postaví se do pozoru, ale supící náctiletou dívku očividně nepovažují za hrozbu.

Co když tu Paula vězní? Vůbec nevím, jak budou stráže reagoval, ale nemám na výběr. Párkrát se zhluboka nadechnu a pak co nejjistějším hlasem pronesu: „Přišla jsem si promluvit s Paulem Markovem z Ruska.“

Stráže si beze slova vymění pohledy. Zatraceně. Měla jsem říct, že jdu za Paolem, což je italská podoba jeho jména? Nebo za Pavlem, to je zase ruská varianta? Nebo tu je jako vězeň – nebo tu není vůbec...

„Následujte mě,“ kývne na mě jeden z dozorců. „Můžete počkat tam co vždycky.“

Tam co vždycky? Potlačím úsměv a následuju je do malé místnosti s kamennými zdmi. Samozřejmě že se s Paulem známe i v tomhle vesmíru.

My dva se totiž vždycky najdeme.

V mém světě Paul pracuje jako výzkumný asistent mých rodičů a dělá doktorát na univerzitě v Berkeley. První rok a půl jsem si o něm myslela, že je docela podivín: tichý, rozpačitý a pořádný kus chlapa. Když už promluvil, tak z něj vždycky vypadlo něco neaktálního. Většinu času ale nemluvil vůbec. S postupem času jsem si ale začala uvědomovat, že Paul není neomalený ani zlý – jeho

přímocarost je ve skutečnosti ryzí upřímnost, kterou je občas těžké poslouchat, ale která je vždy pravdivá. Jeho rozpačitost pak pramenila z nesmělosti, přesvědčení, že nikdy nikam nezapadal a ani nezapadne. A většinu času u nás doma netrávil proto, že by neměl kam jít nebo co jiného na práci. Zůstával u nás proto, že ho nikdy nikdo předtím nepřijal. Nikdy nepoznal rodinu, kde na sobě lidem záleží, nikdy neměl opravdového kamaráda, dokud nepoznal dalšího výzkumného asistenta mých rodičů, Thea.

A nikdy se nezamiloval, dokud nepoznal mě. Jen nevěděl, jak mi to říct.

Už jsem navštívila pěknou řádku dimenzí. Ve většině z nich se s Paulem známe a ve spoustě z nich spolu i chodíme. Osud a matematika nás neustále přitahují k sobě. Paulova dizertační práce se zabývá řadou matematických rovnic, které dokazují, že existuje něco jako osud... ale já nepotřebuju matematiku, abych věděla, že tomu tak je. Mnohokrát jsem to viděla na vlastní oči, poprvé v alternativní verzi Ruska, kde carské impérium nikdy nepadlo.

Na okamžik pomyslím na poručíka Markova, toho Paula, kterého jsem v Rusku poznala, a stáhne se mi hrdlo. Pak se ale v klenu-tém kamenném průchodu zjeví postava v tmavém plášti.

Paul vstoupí do místnosti a věnuje mi tak smutný pohled, že mě z něj zabolí u srdce, aniž bych věděla proč. „Neměla jsi sem chodit,“ řekne tiše.

„Musela jsem.“

Blafovat a improvizovat v alternativních dimenzích může být někdy zrádné. Když člověk znejistí, nejlepší je co nejdéle mlčet a nechat mluvit lidi z dimenze.

A právě teď se bavím s Paulem z tohoto světa. Poznám to podle několika vodítek – nenápadných detailů, kterých by si nikdo jiný nevšiml, jako třeba způsobu chůze nebo toho, jak přirozeně se v téhle středověké komoře pohybuje. Vědomí mého Paula – jeho duše – musí být uvnitř tohoto těla. Je ale jen částečně při vědomí, nemůže rozhodovat, nemůže přemýšlet, jen stěží si uvědomuje, co se děje. V tuhle chvíli zapomněl, že existuje. To se stává většině lidí,

když cestují mezi dimenzemi: Jejich druhé já je pohltí a oni nedokážou utéct. Nedokáží o útěku ani uvažovat.

Funguje to zhruba jako pohádka naruby. V téhle verzi spí ve skleněné rakvi princ. A já jsem ta, kdo ho vzbudí.

Kéž by ho stačilo jen políbit.

Paul se ke mně přiblíží a zlatavý mihotavý paprsek světla z lucerny ozáří jeho tvář. Je urostlý, skoro až nahání strach – měří téměř dva metry a má široká ramena. Tahle jeho verze nemá tak vypracované svaly, nebo to aspoň pod vrstvami černých hábitů nedokážu poznat.

Moment. To je *kněžský oděv*?

„Bez přestání jsem se modlil,“ šeptne Paul. Jeho šedé oči vyhledají mé – kéž bych nepoznala, jak ztracené se tváří. Jak se cítí osamělý. „Nemůžu porušit sliby, které jsem dal Bohu. Ale přesto – kdyby nechtěl, abych se oženil jako ostatní muži... kdyby nechtěl, abych cítil touhu a lásku – proč by mě přivedl k tobě?“

Nepotřebuju o příběhu nás dvou v tomhle světě vědět víc, aby mi to zlomilo srdce. Tahle Marguerite ho určitě miluje stejně vřele jako on ji, jinak by spolu nevedli tenhle rozhovor. Proto se nezdráhám odpovědět: „Přivedla nás k sobě síla větší, než jsme my dva. Něco většího, než je celý náš svět.“

Není to jen romantická fráze, ale vědecky ověřený fakt.

Paul ztěžka dýchá, jako by prožíval vnitřní souboj. Zajímalo by mě, jaký život tu prožil – už vím, že se očividně narodil v Rusku. Ve středověku bylo v zásadě běžné, že některé děti byly víceméně odevzdány církvi, takže neměly moc na výběr ohledně toho, jestli se stanou kněžími, nebo vstoupí do kláštera, nebo tak něco. Jestli Paul složil přísahu pouhý měsíc po svých dvacátých narozeninách, tak je to nejspíš i jeho případ. Třeba se přestěhoval do Říma, aby sloužil papeži. Pak ale poznal dceru vynálezců a všechno se změnilo.

Doufám, že Paul a Marguerite z tohoto světa dostanou šanci být spolu. Kdykoli jindy bych měla chuť tu ještě chvíli zůstat a udělat vše, co bude v mých silách, abych jim pomohla. Jenže teď mám jiné priority – zachránit Paula a dostat ho domů.

„Paule?“ Přistoupím k němu blíž. Zář ohně zvýrazní rezavý nádech jeho světlehnědých vlasů. „Pojď sem.“

„Neměli bychom,“ opáčí tónem, který zoufale doufá v opak.

„Takhle to nemyslím. Všechno je v pořádku.“ Zadíívám se mu do očí a co nejněžněji se usměju. „Věř mi.“

Nato se Paul narovná, přikývne a zruší prostor mezi námi. Bylo by tak snadné ho sevřít, a on by ovinul své paže kolem mě...

... místo toho mu zlehka přejeđu dlaní po hrudi a pod vrstvou látky nahmatám kovový předmět. Sáhnu pod límec jeho pláště a vytáhnu Ohniváka.

On o něj nepřišel? Vzala jsem s sebou ještě jeden, protože jsem byla přesvědčená, že Conley Paulovi ten jeho ukradl. Třeba je rozbitý. To by dost vysvětlovalo.

Paul zírá na přívěsek, o kterém právě zjistil, že ho má zavěšený kolem krku. Nejspíš mu to musí připadat jako magie. Nemůže mít sebemenší tušení, o co mi jde, ale nic neřekne. Naprosto mi důvěruje. O to těžší je pro mě nastavit ovládání na Ohnivákovi tak, abych aktivovala upomínku. Protože upomínky *bolí*.

Paul vyjekne bolestí a ucukne. V tu chvíli se ale můj Paul uvnitř jeho těla probudí a my budeme spolu a vrátíme se domů.

Jenže upomínka nefunguje.

„Proč jsi to udělala?“ Otec Paul nadzvedne Ohniváka a zamračí se. „Co je tohle za přístroj?“

Neví. Opravdu nic netuší. Něco takového se mi ještě nikdy předtím nestalo. Jak je možné, že upomínka prostě... nezafungovala?

Prohrábnu si kudrnaté vlasy a usilovně přemýšlím. „Tohle je nejnovější vynález mých rodičů. Neměl ti ublížit – nejspíš je rozbitý. Počkej, vezmu si ho.“

Paul mi ho podá, pořád mi důvěruje, ale Ohniváka si prohlíží ostřejším pohledem. Nemůžu mu to mít za zlé. Kéž bych byla taky vědátor jako zbytek mojí rodiny, a ne umělkyně, pak bych totiž možná dokázala Ohniváka opravit sama. Každopádně to vypadá, že se budu muset vydat domů bez Paula. I když vím, že se pro něj budu moct vrátit, třeba už za pár minut, nesnesu pomýšlení, že o něj znovu přijdu.

Jsi přece vědecký zázrak dvacátého prvního století! pomyslím si a podívám se na Ohniváka. *Jak mě můžeš nechat takhle ve štychu?* Třeba ho Conley poničil. Ale proč by to dělal, když by mu stačilo ho ukrást?

Ohnivák není nefunkční. Není rozbitý. Všechny ovládací prvky hlásí, že jsou v pořádku. Ovšem když zkontroluju nastavení podruhé, všimnu si, že Ohnivák ukazuje oznámení, které jsem na něm ještě nikdy neviděla.

Do místnosti vejde další muž a já vytřeštím zrak.

„Dovol mi, abych ti to objasnil,“ pronese se samolibým úšklebkem. „Takhle vypadá rozštěpení.“

Jeho rudé roucho vypadá, jako že patří do tohohle prapodivného středověkého světa, ale jeho tvář mi je povědomá. Až moc povědomá.

Osud a matematika k člověku přitahují nejen lidi, které miluje. Přitahují k němu i lidi, které nenávidí.

V tomhle světě mě opět svedly dohromady s Wyattem Conleym.

2

Kdo je Wyatt Conley a proč je to takový hajzl?

Moji rodiče mi to vcelku dobře objasnili den poté, co jsem přivedla tátu zpátky z našeho prvního dobrodružství napříč dimenzemi. Tu noc jsme všichni brečeli a radovali se a vzpomínali na šoku, že na žádné vysvětlování nedošlo. Druhý den ráno jsme ale nepřetržitě probírali naše dobrodružství – mluvili jsme o všem, co jsme viděli a udělali. O všech lidech, kterými jsme se stali.

Ukázalo se ale, že stejný den ráno pořádá fakulta fyziky odborné setkání. Máma prohlásila, že s vysvětlováním klidně můžeme začít tam, a tak jsem se spolu s rodiči, Paulem a Theem vydala na univerzitu. Když jsme procházeli po chodbách fakulty fyziky, jako obvykle jsem se cítila dost nepatřičně. Skoro jako bych tu všechna ta čísla *cítila*.

Společně jsme vešli dovnitř a narušili právě probíhající setkání. Profesoři usazení kolem oválného stolu se narovnali a otočili se na nás.

„Omlouváme se za zpoždění,“ prohlásila máma. I když na sobě měla sepraný svetr a vyšisované džíny s vysokým pasem, okamžitě se z ní stala nejdůležitější osoba v místnosti. Přesně takhle máma na lidi působí. „Potřebuju probrat naléhavou záležitost, která není na programu. Konkrétně jde o roli Triad Corporation ve financování projektu Ohnivák.“

„Ve smyslu, že by neměli mít žádnou roli,“ upřesnil Theo. „Potřebujeme se zbavit závislosti na nich, a to *okamžitě*.“

Táta udělal krok vpřed. „Triad sem dostal agenty z jiné dimenze. Ti pak tajně sledovali náš výzkum a snažili se řídit a ovlivňovat náš pokrok s Ohniváky. Má v tom prsty i samotný Wyatt Conley, jejich šéf – dokonce celou špionáž vede, a to v obou světech. Za tím účelem pozměnil dimenzionální rezonanci mé dcery Marguerite, aby mohla mezi dimenzemi cestovat efektivněji než kdokoli jiný z tohoto světa.“

Mámě žhnuly oči vztekem. „Něco takového je možné v každé dimenzi provést jen jednou,“ přerušila ho. „Conley záměrně vybral naši dceru a uvrhl ji do nebezpečí, protože si myslel, že nás díky tomu bude moct ovládat.“

„Conley rovněž doufal, že bude Marguerite vydírat, aby ji přinutil spolupracovat a pracovat jako zvěd v nespočtu dimenzí. Proto mě nejprve unesl do alternativního vesmíru,“ pokračoval táta.

Rozhostilo se ticho. Všichni v místnosti na nás teď zírali, hotová záplava vytřeštěných očí za tlustými obroučkami. *Myslí si, že rodičům už definitivně přskočilo*, napadlo mě. Věci, o kterých právě máma s tátou vyprávěli, zněly poněkud přitažené za uši, ale všichni fyzikové na oddělení (a nejspíš i na světě) věděli, že moji rodiče jsou na pokraji vědeckého průlomu – že cestování mezi dimenzemi se stane skutečností.

Pak Theo posunkem naznačil, že si dáme pauzu. „Ehm, nejspíš bychom měli nejdřív něco vysvětlit. Ohnivák funguje! Cestování mezi dimenzemi je možné! Technicky vzato se jako první vydal do jiného světla doktor Caine, pak Paul a pak Marguerite – ale podstatné je, že jsme přístroje otestovali. Operace Ohnivák je úspěšná. Jo, tím jsme měli asi začít.“

„To si nemyslím,“ ozval se Paul se zachmuřeným výrazem.

Došlo mi, co naznačuje, a vykulila jsem oči. *Ajaj*.

Paul vystoupil před ostatní a formálním tónem, jako by právě obhajoval svoji dizertačku, pronesl: „Nejprve jsme vás měli informovat o tom, že je doktor Caine naživu.“

„Ach!“ vydechl táta a máma si zakryla ústa rukou. „Správně!

Měl jsem za to, že je to docela zřejmé – ale stejně jsem to měl objasnit. Nejsem mrtvý! Neutonul jsem a moje tělo neodnesl proud řeky, nebo jak se to vlastně mělo stát. Ve skutečnosti mě unesli do jiné dimenze. Tenhle důležitý detail jsme tak trochu opomenuli, že?“

„Ještě něco – nejspíš jste slyšeli nebo uslyšíte, že jsem doktora Cainea zavraždil já. Pravdou ale je, že to obvinění je falešné. Jsem nevinný,“ pokračoval Paul. Pak pohlédl na tátu a dodal: „Očividně.“

„Protože jsem naživu.“ Táta pobaveně a zároveň zahanbeně spráskl ruce. „No jasně. Není divu, že jste tak vyjevení, když musíte mít dojem, že jsem vstal z mrtvých! Ani se vám nedivím. Měli jsme obvolat pár lidí, když jsem se včera večer vrátil, ale nechali jsme se trochu unést se vším tím vítáním a tak. Ale ne, nejsem mrtvý. Jsem v naprostém pořádku. Nikdy mi nebylo lépe.“ Pobledlí profesori před námi ale dál ztuhle seděli, a mně došlo, že pár z nich je nejspíš v šoku. Táta přerušil trapné ticho. „Tak jak se všichni máte? Ach, Terry! Koukám, že ses nechal ostříhat. Vypadáš dobře.“

A v tu chvíli někdo omdlel.

Věřte mi nebo ne, brali jsme to jako pozitivní reakci. Po mnoho let vědecká obec moje rodiče považovala za odepsané bláznů. A spousta lidí by se k tomu ráda vrátila. Jejich kolegové konečně připustili, že cestování mezi dimenzemi je možné – ale špioni z jiných světů? Wyatt Conley, vynálezce a podnikatel, že by byl mozkiem záhadného spiknutí? Triad vyrábí tu nejpokročilejší spotřební elektroniku na světě a prodává ji v obchodech, na které narazíte skoro v každém obchodním centru. Jejich rozjásané reklamy a smaragdově zelená loga nevypadají, že by patřily do portfolia superpádoucha bondovského typu. A co že mi to měl Conley provést? „Pozměnit“ mě? „Vydírat“ mě? Proč by mocný multimiliardář vůbec měl zapotřebí vydírat obyčejnou osmnáctiletou holku?

Nebo takhle nějak nejspíš uvažovali.

Poté co zdravotníci oživilí profesora Xaviera, moji rodiče, Theo a Paul pak skoro další tři hodiny odpovídali na dotazy profesorů. Rektor univerzity mámu s tátou požádal, aby o projektu Ohnivák prozatím nevydávali žádná veřejná prohlášení. Rodiče na jeho pod-

mínku přistoupili, i když reportéři volali v jednom kuse a pokládali čím dál kousavější otázky. Znamenalo to, že atmosféra ve veřejnosti už není plná napjatého očekávání, ale pochybností. Ani Wyatt Conley se zatím k ničemu nevyjádřil. Co se týče široké veřejnosti, pořád mají za to, že tenhle třicetiletý šéf obří společnosti, který nosí džíny místo obleků, dělá to co obvykle. Z obálek byznysových magazínů se culí chlapecká tvář orámovaná kudrnatými kaštanově hnědými vlasy. Dokonce souhlasil, že výzkum mých rodičů bude dál sponzorovat – nebo to aspoň řekl rektorovi, který nás o tom informoval v naději, že se umoudříme a usoudíme, že jsme vůči němu paranoidně předpojatí.

Pod Conleyho nablýskaným povrchem se ale schovává druhá tvář.

Zanedlouho po setkání s lidmi z fakulty fyziky nás navštívil první zástupce generální rady Triad Corporation.

Představila se jako Sumiko Takaharová. Tomu, že Wyatt Conley může šéfovat globálnímu byznysu v modrých džínách, vděčí právě lidem, jako je ona – lidem vyzbrojených obleky a kalhotovými kostýmy, kteří plynně ovládají právníčtinu. Slečna Takaharová k nám domů dorazila s výrazem, jenž naznačoval, že nemůže uvěřit tomu, že ji šéf vyslal na takhle suchopárnou pochůzku. Očividně strávila víc času žalováním megakorporací než povídáním si s akademiky usazenými kolem duhového stolu, který jsme já a Josie jako děti ručně pomalovaly. Přesto ani na okamžik neztratila ani špetku ze své profesionality.

„Složky před vámi obsahují nejlepší nabídku pana Conleyho,“ oznámila nám. Její šedý kalhotový kostýmek se nepatrně leskl a trochu připomínal žraločí kůži. „Najdete v ní dokumenty týkající se účtů ve švýcarských bankách pro každého z vás. Suma, která na nich je...“

„By dostala do kolen i mahárádžu,“ dokončil za ní Theo a pak obdivně hvízdal. Paul po něm střelil pohledem a Theo pokrčil rameny. „Vždyť je to pravda.“

Slečna Takaharová se zatvářila povzbuzeně. „Dostala jsem pokyny, že pokud slečna Caineová přijme nabídku zaměstnání v Triadu, s okamžitou platností vám předám k těmto účtům přístup.“

Matka se ani neobtěžovala svoji složku otevírat a rovnou ji vrátila. „Jinými slovy, tohle je suma, na kterou si Wyatt Conley cení naši dceru,“ pronesla. „Jeho nabídku nepřijímáme.“

Chladnokrevnost v mámině hlase by klidně dokázala ochladit i Sibiř v zimě. Budiž slečně Takaharové ke cti, že ani nehnula brvou. Místo toho se otočila na mě. „Rozhodnutí je na slečně Caineové.“

I já jsem svoji složku posunula zpátky k právníce. „V tom případě vyřídíte panu Conleymu, že slečna Caineová odmítá.“

Konečně slečna Takaharová zaváhala. Nejspíš ještě nezažila, aby někdo odmítl takovou hromadu peněz. „To je vše? Nic dalšího mu nevzkážete?“

Zamyslela jsem se. „Taky mu můžete říct, ať mi políbí.“

A takhle skončila naše první schůzka.

Další nabídku přinesla slečna Takaharová přímo mým rodičům na univerzitu se vzkazem, ať ji předají mně. Jenže Conley se je snažil podplatit něčím, čeho si cení mnohem víc než peněz – tentokrát jim slíbil informace.

„Kompletní informace k projektu Ohnivák z triadské dimenze,“ oznámila mi toho večera máma, když jsme stály ve frontě na pizzu. „Slíbil nám, že se podělí o všechno, co zatím vědí. Experimentální data, teoretické práce, každou čárku.“

Díky tomu výzkumu obdržela triadská verze mojí matky Nobelovu cenu. „A co vy na to?“

„Upřímně, ten chlap má pořádnou drzost. Triadská dimenze je napřed jen o pár let. Dohoníme je.“ A svým klidným duchaplným tónem dodala: „Takže jsme Conleymu řekli, ať si tu nabídku strčí za klobouk.“

Měla jsem chuť se rozesmát, ale nemohla jsem přestat myslet na to, že tentokrát na to Conley jde mnohem důvtipněji. Vědění je totiž něco, po čem moji rodiče prahnou ze všeho nejvíc. „Jste si jistí? Dost byste se toho dozvěděli.“

„Marguerite, ani na zlomek sekundy nás nenapadlo, že bychom na tu nabídku přistoupili.“ Máma si omotala moje paže kolem své-

ho těla, takže jsem ji objímala zezadu. Pevně mi stiskla ruce. „Wyatt Conley by nám pro mě za mě mohl nabídnout třeba teorii všeho se studenou fúzí jako třešničkou na dortu. Nám ale záleží jen a jen na vás, na našich holčičkách. A neexistuje žádná informace, která by pro mě byla cennější než láska k vám dvěma.“

Pevně jsem ji sevřela a toho večera už jsem si na Conleyho ani nevzpomněla.

Conley, na druhou stranu, nás z hlavy nepustil. Za dalších zhruba šest týdnů za námi znovu vyslal slečnu Takaharovou. Tentokrát ani nepředstírala úsměv.

„Pan Conley vylepšil svoji nabídku,“ začala.

„Říkala jste, že jeho poslední nabídka byla ‚nejlepší nabídka‘,“ podotkl Paul.

„Pan Conley přehodnotil situaci a vyzývá vás, abyste udělali totéž. Bylo mi řečeno, abych od vás dnes nepřijímala žádnou definitivní odpověď.“ Slečna Takaharová se vyhnula pohledem všem lidem kolem duhového stolu. Kdyby se ale komukoli z nás podívala do očí, okamžitě by o naší „definitivní odpovědi“ měla jasnou představu. Místo toho pokračovala: „Neunáhlete se. Promyslete to a proberte mezi sebou. Pan Conley vás prozatím nechá v klidu pokračovat ve výzkumu. Žádá vás, abyste tutéž laskavost prokázali i vy jemu. Aby bylo jasné, nechce, aby se kdokoli z vás vydal do dimenze odpovídající souřadnicím uvedených v dokumentech před vámi, řečené triadské. Nejenže byste tím porušili jeho žádost, také vás varuje, že následky těchto vašich činů by mohly být nebezpečné.“

„Nebezpečné z vědeckého úhlu pohledu?“ zeptal se Paul. „Nebo se nám Conley snaží vyhrožovat?“

„Nevyřizuji žádné *vyhružky*,“ nasupeně odfrkla slečna Takaharová. Nejspíš měla za to, že říká pravdu. Conley jí možná řekl o cestování mezi dimenzemi, ale silně pochybuju, že ji zasvětil do všeho. „Naopak, přišla jsem s nebývale štědrá nabídkou od Triad Corporation. V klidu vše zvažte. Vrátím se, až pan Conley bude chtít slyšet odpověď.“

Když odešla, máma, táta, Paul a Theo zabředli do dlouhé a intenzivní debaty ohledně toho, co Conley provede, až mu konečně dojde, že pro něj nikdy pracovat nebudu.

„Po cukru přichází bič,“ zamudroval táta. Pak se dali do práce na pokročilé sledovací technologii pro naše Ohniváky pro případ, že by se Conley znovu pokusil někoho z nás unést do jiné dimenze. Díky té technologii budeme schopní sledovat jeho skoky napříč vesmíry a najít ho, ať už za sebou nechá sebekomplikovanější stopy. Paul a Theo se zase s chutí pustili do vymýšlení způsobu, jak monitorovat Conleyho interdimenzionální aktivitu. Paul prohlásil, že třeba jednou přijde den, kdy budeme muset Conleyho nahlásit úřadům.

„Jakým úřadům?“ zajímala jsem se. Jsem si totiž vcelku jistá, že místní poldové nemají pravomoci zatýkat lidi v jiných dimenzích. „FBI? Interpolu?“

„Jurisdikce je nejasná,“ uznal Paul. Hřejivým a uklidňujícím gestem mi sevřel dlaň. „Ale jestli ti bude vyhrožovat, uděláme vše, co bude v našich silách, abychom tě ochránili.“

Objala jsem ho, i když v tu chvíli jsem si připadala chráněná dost. A dodržet Conleyho „podmínku“ mi nedělalo problém, protože jsem neměla bůhvíjakou chuť honem se vrátit do triadské dimenze a znovu se setkat s tím Theem, který nás všechny zradil.

(Nebo do londýnské dimenze, kde tamější Marguerite příšerně pije, částečně proto, aby v sobě umlčela vzpomínku na mámu, tátu a Josie, kteří přišli o život během tragické nehody. Nebo do oceánské dimenze, která je vlastně docela hustá, ale nejspíš mě v ní právě obvinili ze zničení ponorky. Do ruské dimenze – kde jsem byla velkokněžna Margarita a poručík Paul Markov byl můj osobní strážce a tajná láska – bych se vrátila. Jenže jsem to neudělala. Kdybych se v tom světě ocitla znovu, musela bych opět prožívat smrt ruského Paula.)

Jenže Conley věděl něco, o čem my jsme neměli ani tušení. Věděl, že se brzy budeme muset vrátit do triadské dimenze, a že tak porušíme dohodu.

Věděl, co se stane Theovi.

3

„Podvedl jste nás,“ vpálím Conleymu do obličeje, zatímco ještě s Paulem stojíme v kamenné místnosti v italském hradu ve světě, který není náš. Paul zmateně těká pohledem mezi mnou a Wyattem Conleym. „Říkal jste, že nás necháte ,si to promyslet‘...“

„A taky že jsem nechal, nebo snad ne? Dal jsem vám několik týdnů.“ Conley si urovná rudé roucho, co má na sobě, jako by na něj byl hrdý. „Pak se v mojí dimenzi objevil Paul Markov, i když jsem vás varoval, že je to nebezpečné. Tohle je trest za jeho chybu. Jednoduché jako facka.“

Řekl *v mojí dimenzi*. To znamená, že tu teď přede mnou stojí Conley z triadské dimenze. Ne že by na tom tak záleželo – oba Conleyové spolupracují na jednom velkém spiknutí.

„Kardinále Conley – já tomu nerozumím.“ Paul z tohohle světa má zoufale zděšený výraz a není divu. „Jaký zákon jsem porušil?“

Conley se usměje a je ztělesněná laskavost a schovíavost. „Tohle je mezi mnou a vaší líbeznou dámou, otče Paule. Můžete si s ní promluvit později. Teď si s ní ovšem potřebuji v soukromí promluvit já.“

Paul mezi nás vstoupí. Víc než kdy jindy si uvědomuju, o kolik je vyšší než Conley, o kolik je silnější. „Nemůžete ji vinit z mého pochybení. Jen já jsem za něj zodpovědný.“

To je dokonalý v úplně každém vesmíru? Jemným gestem mu na znamení díků položím dlaň na záda.

Conley ale zachová svoji falešnou vlídnou tvář. „Nebude potrestána. Navíc, doslechl jsem se, že místní duchovní zavrhl její rodiče kvůli jejich bádání. Ještě dnes Její Svatost požádám, aby je oficiálně přijala pod svoji ochranu. Vidíte? Vše bude v pořádku. A teď odejděte.“

Když i tak Paul váhá, zamumlám: „Nic se neděje. Brzy se za tebou vrátím. S Con... kardinálem si nemáme moc co říct.“

Pak Paul konečně zamíří ke dveřím, nejdřív mi ale věnuje poslední pohled naplněný takovou touhou, že se mi sevře srdce. Když zůstaneme v místnosti sami, Conley se rozchechtá. „Ach, Marguerite. My dva si toho máme *tolik* co říct.“

„Co jste mu provedl?“ naléhám. „Vystopovala jsem, že Paul zamířil z vašeho vesmíru sem. Aktivovala jsem upomínku a vypadá to, že s jeho Ohnivákem nic není...“

„To je nemilé, že? Jak většina lidí při cestování mezi dimenzemi zapomíná na svoje já. Vůbec si svého daru nevážíš.“

S tímhle se při cestování multivesmírem potýkají prakticky všichni. Bez neustálých upomínek rychle oněmí a stanou se pasivními svědky, zatímco je pohltní jejich druhé já. Pro záměry mých rodičů to ale není podstatné, jelikož cestovatelé si zapamatují vše, co v jednotlivých světech jako svá „jiná já“ zažili. A dokud má člověk po ruce Ohniváka, na kterém aktivuje upomínku, může se vrátit domů a nové poznatky rozebrat.

Jenže během svojí první cesty jsem zjistila, že tenhle mechanismus má zásadní nedostatky. Můžete Ohniváka ztratit, například. Může se rozbít, nebo vám ho někdo může ukrást. A když nemáte Ohniváka, aby vám připomněl vaše já, zůstanete trčet v té alternativní dimenzi. Budete uvnitř svého jiného já – nevědomý, paralyzovaný a uvězněný – navždy.

Proto se hodí mít „dokonalého cestovatele“, někoho, kdo nikdy nezapomene, kým je, a kdo dokáže za každých okolností ovládat tělo svého jiného já.

Triad udělal dokonalého cestovatele ze mě.

Pořád moc nerozumím tomu, co se mi vlastně stalo. Ten přístroj, který nám Triad zapůjčil, vypadal jako běžné vědecké náčiní,

a jediné, co jsem v okamžiku přeměny cítila, byla krátká závrať. Paul i rodiče mi to vysvětlovali aspoň stokrát, ale vždycky šlo o ten typ vysvětlování, ke kterému potřebujete mít vysokoškolský diplom z fyziky, abyste ho pořádně pochopili.

Vím jen to, že se můžu vydat do kterékoli dimenze a mít plnou kontrolu nad tělem svého alternativního já. Kam půjdu, s kým se uvidím, co udělám, o tom všem rozhoduju já. Taky vím, že v každé dimenzi může existovat jen jeden dokonalý cestovatel. (Vytvoření více než jedné odchylky z fyzikálních zákonů může podle všechno vážně narušit realitu.)

Pořád ale nerozumím, proč kolem toho Wyatt Conley dělá takový humbuk. „Vždyť i ostatní můžou cestovat dimenzemi! Jasně, je to trochu větší otrava, ale na tom nesejde. Prostě použijete Zloděje noci, to už jste dokázal. A vy můžete cestovat stejně tak dobře jako já, takže si ty svoje zatracený pochůzky můžete odkroutit sám! Proč po mně pořád tolik pasete?“

„Máme před sebou důležitou práci.“ Conleyho úsměv pohasne. „Záludné věci, některé ve vesmírech, na které nedosáhnou. Triad tě potřebuje na svojí straně, a to co nejdřív. Ale uznej – zkusil jsem i něžnější metody přesvědčování, nebo ne? Když se mnou budeš spolupracovat, odměním tě tak, jak se ti ani nezdálo. Ale vypadá to, že abych tě k tomu přiměl, budu muset použít poněkud extrémnější opatření.“

„Jako třeba unést Paula do téhle dimenze, stejně jako jste unesl tátu?“

K mému překvapení Conley zavrtí hlavou. Mihotavé oranžové světlo vyzařující z pochodní mu na obličej hází strašidelné stíny. „Ne tak docela. Tentokrát jsem si pro tebe připravil výzvu.“

„Jo, protože upomínka nezabrala.“ Jak se Conleymu podařilo Paulovi zabránit, aby se probudil? Vypadá to, že Ohnivák funguje normálně, až na ten divný nápis, kterému nerozumím.

Conley přejde ke klenutému oknu a vyhlédne ven, i když ze světa bez elektřiny toho v tuhle dobu není moc vidět. Město, shluk budov pod vysokým kopcem, na kterém hrad stojí, obkresluje tlu-

mená měsíční záře. „Už jsem ti to říkal,“ odpoví, „ale nejspíš jsi byla moc rozrušená na to, abys mě doopravdy poslouchala.“

„Co jste mi říkal?“

Otočí se čelem ke mně a už se svým typickým samolibým výrazem se opře o kamennou zeď a založí ruce na hrudi. „Copak tvoji rodiče to riziko ještě neodhalili? Nebezpečí rozštěpení?“

Moji rodiče se o žádném „rozštěpení“ nikdy ani slovem nezmínili, teda pokud nepočítám gymnastické rozštěpy. Nadechnu se, abych vyštěkla, ať si ty svoje hry strčí do...

... než si uvědomím, že naši o něčem takovém *mluvili*. Teda, ještě to nijak nepojmenovali, ale tušili, že nějaké takové riziko existuje. Neměli jsme ale tušení, že to nebezpečí je až takhle blízko.

To jsme se o tom vážně bavili ani ne před týdnem? Mám pocit, že od té doby muselo uplynout už několik dlouhých let.

„Měli jsme ten potenciál odhalit dřív,“ řekla máma a měla na mysli to, čemu se říká rozštěpení, jak jsem se právě dozvěděla. „Vědomí je energie. Energie se skládá ze shluků kvant. Je logické, že se tyhle shluky mohou... oddělit.“

„Rozpadnout,“ ozval se zachmuřeně Paul. „Nebezpečí...“

„Není bezprostřední,“ vložil se do rozhovoru otec. Všichni tři seděli u duhového stolu a stohy papírů a rozsvícený notebook nasvědčovaly, že tvrdě pracují. I o víkendu během večere.

Theo by za normálních okolností pracoval s nimi, ale tentokrát byla s umýváním nádobí řada na mně a on se nabídl, že mi pomůže. Stejně mu to ale nedalo a z kuchyně houkl: „Jsi si jistý, Henry?“

„Skálopevně. Pravděpodobnost je naprosto mizivá. To by to člověk musel udělat snad naschvál, a nemyslím si, že by kdokoli takovou bláznivinu provedl.“ Táta začal ňukat do počítače s takovou chutí, že mi bylo jasné, že se snaží vyhledat něco srovnatelně nepravděpodobného jako příklad.

„Paráda,“ zamumlal Theo a začal otírat lžíce na salát. „Fakt totiž nepotřebujeme, aby Ohniváci byli ještě nebezpečnější.“

Snažila jsem se mu domluvit. „Ty jsi přesně ten typ člověka, který se víc bojí létání než řízení, i když je mnohem pravděpodobnější, že se zabiješ v autě.“

„Jo, jenže když se vybourám ve svém Pontiacu z roku 1981, tak aspoň zařvu ve velkém stylu,“ opáčil a já se rozesmála.

Paul, který seděl na vzdálenějším konci obývacího pokoje s mými rodiči, na mě vrhl pohled – ne žárlivý, ale plný naděje. Chce, aby se náš vztah s Theem vrátil do normálu. A normál vždycky znamená smích.

Ti dva byli odjakživa skvělí kamarádi. Na první pohled se může zdát, že kromě zájmu o fyziku toho mají jen pramálo společného: Paul nosí oblečení ze secondhandů a o popkulturu nemá ani páru. Naproti tomu Theo nosí klobouky a trika s kapelou Mumford & Sons. Oba jsou dost mladí na to, že jsou doktorandi: Theovi je dvaadvacet a Paul nedávno oslavil dvacáté narozeniny. Oba věřili v projekt Ohnivák i v době, kdy se všichni ostatní mým rodičům vysmívali. A stali se součástí naší neobyčejné rodinky. Někdy tou dobou – když všichni měli plné ruce práce s přepisováním zákonů přirozeného vesmíru, jak je známe – se to v citové oblasti trochu zamotalo.

„Měli jsme s něčím takovým počítat,“ prohlásila matka, když jsem jim o tom všem pověděla poprvé. „Dlouhá izolace jednotlivců od ostatních potenciálních milostných protějšků, obzvláště v tomhle období zvýšené sexuální aktivity – bylo nevyhnutelné, že se tu vytvoří silná citová pouta.“

„Ale my se nemáme rádi jen proto, že jsme spolu strávili tolik času!“ ohradila jsem se.

„Jistěže ne, zlatíčko.“ Táta mě pohládl po dlani. „Ale stejně musíš uznat, že to tomu trochu *pomohlo*.“)

Zamilovali se do mě oba, Paul i Theo. A já se zamilovala do Paula.

Ale není to tak, že by mi na Theovi nezáleželo, naopak. Lhala bych, kdybych tvrdila, že mě sem tam nepřitahoval. Jednu dobu – když Paula obvinili z tátovy vraždy a já se utápěla v žalu a zradě – jsem uvažovala, jestli pro mě koneckonců není Theo ten pravý.

Jenže s Paulem jsme se k sobě vrátili. A z Thea se stal ten, který je jaksi navíc. I když jsme všichni tři věděli, že nikdo neudělal nic špatně, pořád se s Paulem cítíme nesví, když nás spolu Theo vidí.

Ten večer jsem ale skoro uvěřila tomu, že se mezi námi nic nezměnilo. Náš dům v Berkeley Hills vypadal pořád stejně: V každém rohu a na každé polici byly rostliny, zeď na chodbě byla pomalovaná černou barvou a křídou hustě popsaná rovnicemi, duhový stůl stál přesně na svém místě a stohy knih se tyčily do výšky nábytku kolem nás. Vedle dveří byl položený Paulův jednoduchý batoh a Theova ošoupaná brašna spolu s mojí džínovou bundou a máminou cyklistickou helmou. Kluci tu s námi pořád víceméně bydlí, stejně jako většina výzkumných asistentů, se kterými moji rodiče v průběhu let pracovali.

Přesto se od nich Paul a Theo vždycky lišili. Byli jsme si blíží, byli pro nás důležitější. Poznala jsem to ještě dřív, než sestavili prvního Ohniváka.

„Myslel jsem, že dneska dorazí Josie,“ ozval se Theo. „Neměla přijet ze San Diega?“

„Ne, usoudila, že vlny jsou dneska tak skvělé, že by byla škoda toho nevyužít a nezasurfovat si.“ Stříkla jsem do dřezu trochu saponátu. Na rukou jsem měla zářivě růžové gumové rukavice. Theo si nevzal žádné, takže mu ruce zcela pokryla mýdlová pěna. Voněla po citronech. „Přiletí zítra.“

Theo zakroutil hlavou. „Jestli jsou vlny vážně tak úžasný, tak mě překvapuje, že vůbec přijede. Josie si přece nikdy nenechá ujít příležitost pořádně si zasurfovat.“

„Po tom, co se stalo tátovi – nebo co jsme si mysleli, že se mu stalo...“ Nemusela jsem pokračovat. Z Theova výrazu jsem poznala, že ví, o čem mluvím. Moje rodina vždycky držela pospolu, ale teď, když se svět obrátil proti nám – a my víme, jaké to je někoho ztratit –, jsme si ještě mnohem blíží. S úsměvem jsem odpověděla: „Takže to jsou její plány na jarní prázdniny. Co ty? Plánuješ se odvázat?“

„Už jsem se poučil,“ opáčil. Theo vloni dotáhl Paula do Las Vegas. Paula kvůli počítání karet vyhodili z kasina v Caesar's Palace, pro-

tože nechápal, proč je „dokonalá znalost teorie pravděpodobnosti“ v kasinech považovaná za totéž co „podvádění“. Mohl si nechat všechno, co vyhrál, ale podle všeho za celý ten balík peněz musel odkoupit Theovu nabašenou káru, kterou Theo prohrál v blackjacku. Když se vrátili, byli z nich ještě lepší kamarádi než předtím, Paul ale pronesl, že nechápe, k čemu jarní prázdniny vlastně jsou.

Theo naopak jen málokdy nevyužije šanci vydatně zapařit. Jenže i když se snažil dělat, že ho u nás nic nedrží, poznala jsem, že chce zůstat s námi.

Existují ale i jiné formy cestování...

Už delší dobu jsem se ho na to chtěla zeptat, ale až toho večera jsem se odhodlala. „Kdy vyrazíš prozkoumat jiné dimenze ty?“

Beze slova strčil do myčky další talíř. „Nevím, jestli vůbec někdy vyrazím,“ odpověděl po chvíli.

„Nikdy?“ Během posledních dvou let byl z myšlenky navštívit jiné dimenze nejvíc odvázaný právě Theo.

Otočil se na mě a já si nejsem jistá, jestli jsem ho vůbec někdy viděla tvářit se tak vážně. „Zažil jsem to z druhé strany, Marguerite. A tahle část není vůbec sranda.“

Loňský podzim a zimu, kdykoli jsme mluvili s Theem, kdykoli nás přesvědčoval, ať něco uděláme – nebvili jsme se s *naším* Theem. Jeho tělo ovládlo jiné vědomí, mysl Thea Becka z jiného vesmíru, který vystupoval jako Conleyho spojenec a špeh. Byl to právě ten druhý Theo, kdo zosnoval tátův únos a obvinil Paula z vraždy. Ten Theo, který ze mě udělal Conleyho „dokonalého cestovatele“ a pak mě přesvědčil, ať se vydám na první cestu s Ohnivákem.

Ten, na kterého jsem se obrátila, když jsem si myslela, že je táta po smrti. Ten, kterého jsem políbila v jiné dimenzi a se kterým jsem se během své nejslabší chvilky málem vyspala. A ten, kterého Theo viní z toho, že zničil cokoli, co mezi námi kdy mohlo být.

V tom se ale Theo mýlí. Já vždycky chtěla Paula a nikoho jiného. Jenže teď se nad námi ztěžka vznáší stín druhého Thea.

„Sem tam ještě dostanu chuť si šlehnout.“ Theo vyhlédl z kučyňského okna do temnoty. „Zloděje noci.“

Zloděj noci je jediná možnost, jak obelstít pravidla cestování mezi dimenzemi. Je to droga – smaragdově zelená, podává se nitrožilně a vyvinuli ji v triadské dimenzi. Umožňuje cestovatelům ovládat tělo. Takový cestovatel na Zloději noci tak v jiných dimenzích funguje stejně jako já. Jenže tahle droga má i dost významné nevýhody. Zaprvé je návyková a může způsobit epileptický záchvat. Zadruhé se dá vyrobit z látek, které jsou většinou běžně dostupné – pokud se ale ocitnete ve vesmíru, ve kterém se k nim nedá tak snadno dostat, nemůžete si zajistit dávku. (Zatímco vědomí se dokáže mezi dimenzemi jednoduše přemísťovat, pro hmotu je to téměř nemožné. Takže zapomeňte, že si Zloděje noci vezmete s sebou.) Zatřetí během několika hodin přestane působit, což znamená, že jestli nemáte po ruce další dávku, jste nahraní.

Když ten druhý Theo ovládl našeho Thea, bral Zloděje noci několik měsíců v kuse. Mého Thea – toho, který vedle mě ten večer stál a jehož loket se jemně otíral o můj – trápily abstinenční příznaky. Co hůř, musí žít se vzpomínkami na druhého Thea, který využil jeho tělo k tomu, aby nás zradil a uvrhl do nebezpečí.

„Není to tak pokaždé,“ pronesu tichým hlasem. „S Paulem se o naše další já staráme. Snažíme se žít jejich život, co nejvíc to jde. Nikdy bychom je nepřinutili udělat něco, co by neudělali sami.“

I když tuhle hranici jsem minimálně jednou překročila. V ruské dimenzi.

„Já vás nesoudím. Víím, že vy dva svoje cesty pojmáte jinak. Jen...“ Theo znehybněl. „Viděl jsem, jaký jsem jako cestovatel. Ospravedlnil jsem si ty největší hnusy, který je možný provést, protože jsem si namluvil, že tě ochraňuju“. Ve skutečnosti jsem tě ale vehnal přímo Conleymu do náruče.“

„Hej. Nikomu se nic nestalo.“ Už už jsem sahala po jeho rameni, když jsem si uvědomila, že mám na ruku mokré gumové rukavice.

Zavrtěl hlavou a úsměv mu ztvrdl. „Ale ne mojí zásluhou. No tak. Vždyť jsem jim pomohl unést Henryho.“ Theo ukázal na mého otce, který by stejně dobře mohl být jeho adoptivní. „Hodil jsem na

svého nejlepšího kámoše vraždu. A odtáhl jsem tě na šíleně nebezpečný výlet, jen abych dokázal, že tě Wyatt Conley může využít pro svoje plány.“

„Nic z toho jsi *neudělal!*“

„Já ne, ale verze mého já. Sama jsi to říkala nejmíň stokrát – všechny naše alternativní verze v sobě mají něco společného. Sdílíme stejný rámec nebo stejné jádro nebo stejnou duši, říkej si tomu, jak chceš.“ Theo se s povzdechnutím opřel o lednici. „Poslouchej. Když i fyzik začne blábolit o duších, je to fakt konečná.“

„Neřekla bych, že mluvit o duších je ujeté.“ Nikdy jsem si to nemyslela, ale po všech těch cestách mezi dimenzemi jsem si uvědomila, jak jsou duše skutečné a důležité.

Theo pokrčil rameny. „Chci tím říct, že jsme všichni viděli, co mi hrozí. Zdá se, že kdykoli přičuchnu k moci, okamžitě mi vlezle na mozek. Za žádnou cenu se nechci stát týpkem, který je schopný *čehokoli*, co vám provedl ten druhý Theo. Takže si myslím, že bude lepší, když to všechno budu sledovat jen zpovzdálí.“

Chtěla jsem ho ujistit o opaku, ale nešlo to. Postupně jsem začala věřit, že vážně existuje cosi, co koluje v žilách všech verzí našich já. Nějaká společná identita, která převáží nad odlišnými situacemi v odlišných světech. Bezohlednost a sebeklam toho druhého Thea se přece musí skrývat v nitru i našeho Thea, nebo ne?

Když se naše pohledy střetly, věděla jsem, že přesně poznal, co se mi honí hlavou. Pak svůj temný pohled plný studu za věci, které nikdy nechtěl udělat, odvrátil.

Stín, jenž nás poslední tři měsíce pronásledoval, se mezi námi znovu rozprostřel. Theo se otočil zpátky k nádobí a s vervou ho začal drhnout; já se postavila vedle něj jako předtím. Pracovali jsme mlčky, protože ani jeden z nás už neměl co říct.

Potom Theo odešel i se svým notebookem na verandu, aby se zavrtil do práce. „Potřebuju klid a ticho,“ vysvětlil a rodiče měli dost slušnosti na to, aby se ho na nic nevyptávali. Paul ale vyšel na verandu s ním, a já se musela hodně přemáhat, abych tajně neposlouchala, o čem si povídají.

Jen co se za nimi zavřely dveře, máma se nenuceně zeptala: „Zůstane tu Paul přes noc?“

„Mami.“

„Nesnažím se vyzvídat.“ Posadila se zpátky k duhovému stolu a chystala se dát znovu do práce. „Jen potřebuju vědět, co mám naplánovat k snídani.“

Náš obývák by klidně mohl být prohlášený za neoficiální studentskou ubytovnu. Když doktorandi začnou spolupracovat s mámi rodiči, v podstatě se sem nastěhují.

Jenže máma se neptala, jestli má rozestlat gauč.

Většinu rodičů by samotné pomýšlení na to, že se jejich náctiletá dcera oddává sexu, dost vyděsilo. Ti moji se ovšem k vyšilovací fázi ještě nedostali, protože jsou *úplně vedle* z toho, že já a Paul spolu chodíme.

(Tenkrát v lednu, když jsem se s nimi o mém čerstvém vztahu s Paulem bavila poprvé, máma najednou – aniž bych řekla cokoli, co by ji k tomu mohlo přivést! – něco navrhla. „Budeš potřebovat nějakou antikoncepci. Budeme muset přezkoumat statistiky účinnosti kondomů, hormonální antikoncepce, děložních čípků...“

„Bože můj.“ Odhaduju, že můj obličej se okamžitě zbarvil do karmínově rudé. „To... My ne... Na tohle ještě nedošlo.“

Což se ovšem nedá říct o tom, co se stalo v ruské dimenzi, ale to je jen mezi mnou a Paulem. A jinou Marguerite žijící několik vesmírů odsud.

„Jednou to přijde,“ pronesl táta laskavě. „Oba jste mladí, zdraví, očividně se přitahujete – je to jen otázka času. A určitě nechceš v takhle nízkém věku přijít do jiného stavu, no ne?“

Máma se na něj otočila a rozzářila se. „Ale když vezmeme v potaz jejich genetickou kombinaci – jejich talent a potenciál – zamysli se, Henry. Jejich případné potomstvo by bylo naprosto výjimečné.“

„Že ano?“ Táta se opřel o opěradlo gauče, na kterém spolu s mámou pohodlně seděli, zatímco já na ně nevěřičně zírala. „Vy dva byste spolu měli mít miminko, to každopádně. Jen o něco později.“

„Hele, brzděte.“ Zvedla jsem ruce, jako bych fyzicky dokázala přerušit jejich tok myšlenek. Neposlouchali.

„Těhotenství a mateřství by zásadním způsobem narušily tvoje studium umění a Paulovu obhajobu dizertační práce, přinejmenším v nejbližší budoucnosti,“ uvažovala nahlas máma. Myslím, že kdybych jí v tu chvíli podala kalendář, okamžitě by začala odpočítávat měsíce, dokud by se nedopracovala k ideálnímu datu pro početí.

Táta ji chytil za ruku. „Víš, Sophie, mohli bychom mladým pomoci. Dokonce bychom to dítě mohli vychovávat, než Marguerite a Paul vystudují. Vždycky jsme chtěli ještě jednoho prcka. Takže jim v tom nic nebrání.“ Matka mu věnovala zářivý úsměv, jako by to, co řekl, byl ten nejlepší nápad na světě.

Když se mi vrátila řeč, prohlásila jsem: „Vy dva... vy... vy jste ty *nejhorší rodičovské vzory na světě.*“

„To jsme, že?“ Mámin úsměv byl tak potutelný, až mi začalo pomalu docházet, že si ze mě utahují – aspoň z větší části. Popadla jsem Josiino vyřazené tričko, zmuchlala ho do kuličky a hodila ho po nich, což u nich vyvolalo salvu smíchu. O dost později, když jsme já a máma seděly na verandě, se se mnou konečně začala bavit vážně. „Víš, jak moc s tvým otcem Paula zbožňujeme. Ne – jak moc ho milujeme.“

Přikývla jsem. Seděly jsme bok po boku na dřevěných schůdkách, které vedou na naši malou prudce se svažující zahradu. Prostor osvětlovaly řetězy světýlek ve tvaru tropických ryb, které kdysi dávno rozvěsila Josie. „Že se mezi námi nic nepokazí?“

Máma mě objala kolem ramen. „Marguerite, i když mi na Paulovi obrovsky záleží, ty jsi moje dcera a nejvyšší priorita. Když s Paulem budete mít problémy, nebo se rozejdete, vždycky budu na tvou straně. I když se budeš mýlit! Víš, že mi jde v první řadě o tebe.“

Což od ní bylo sice moc hezké, ale na to jsem se neptala. Rozejít se s Paulem – to se nikdy nestane. Ve skutečnosti jsem si dělala starosti o Thea.

„Životy nás všech se navzájem prolínají,“ pokračovala. „A naše práce taky. Na tom se do jisté míry nikdy nic nezmění. Ať se mezi tebou a Paulem v budoucnu stane cokoli, tohle spojení přetrvá.“ Prsty mi pročešávala vlasy stejně kudrnaté jako ty její. „Životní vztahy jsou složité. Musí se na nich hodně pracovat.“

„Já vím,“ odpověděla jsem. Jenže už v tu chvíli jsem byla přesvědčená, že jsme si s Paulem souzeni. Ve skutečném, doslovném i obrazném slova smyslu. Nemůžete bojovat proti osudu, a já se o to ani nechtěla pokoušet.)

Paul u nás nepřespál od té chvíle, co jsme se v našem světě dali dohromady. Částečně proto, že jsme měli pocit, že jsme pod neustálým drobnohledem, částečně kvůli Theovi, ale především proto, že jsme nechtěli nic uspěchat. Chtěli jsme si být jistí, že na to dojde ve správnou chvíli.

V ruské dimenzi jsme se do toho totiž vrhli přímo po hlavě.

Ten večer, kdy zjistili, že existuje riziko rozštěpení, se táta vrátil do obýváku přesně ve chvíli, kdy dovnitř vešel i Paul. Chytil mě za ruku a zeptal se rodičů: „Chcete to ještě jednou přepočítat?“

Rodiče si vyměnili pohled a máma odpověděla: „Pro dnešek už jsme toho udělali až až. Ráno projedeme výpočty v laborce a budeme pokračovat.“ Zvedla jedno obočí. „Jinými slovy, ano, pro dnešek máte volno.“

Já a Paul jsme z toho ale měli menší radost, než si mysleli. Líbat se u mě v pokoji není taková zábava, když v jednom kuse přemýšlím, jestli nás naši slyší, nebo co hůř, jestli nás povzbuzují. Dřív jsem brala ohledy na ostatní a pouštěla si hudbu do sluchátek. Poslední dobou ale dávám hlasitost skoro na maximum.

Paul zůstal rozpačitě stát. Ještě nepřišel na to, jak manévrovat mezi „respektuju svoje mentory“ a „toužím po jejich dceři“. A tak jsem odpověděla za nás za oba: „Fajn, tak my prostě jen...“

A v tu chvíli se z verandy ozvalo zadunění.

„Theo?“ Pustila jsem Paula a vydala se k posuvným dveřím, táta mě ale předběhl. Zděšeně je rozrazil a se zaklením vyběhl ven. Chvátala jsem za ním a pak jsem se najednou šokovaně zarazila.

Theo ležel na verandě s rukama a nohama roztaženýma. Počítač dopadl o metr dál a světlo z monitoru ozařovalo Theovu tvář – prázdné oči bez života, pootevřená ústa.

Panebože. Je mrtvý? Vypadá tak...

Theovo tělo se zachvělo a pak se začalo zmítat v křeči. Končetiny mu ztuhly a začaly se klepat tak silně, že narážel do dřevěné podlahy. Zalapala jsem po dechu. „Bože můj. Má epileptický záchvat.“

„Zavolej záchranku,“ houkl Paul těsně za mými zády a já zaslechla dupání, jak máma běžela pro telefon.

„Co budeme dělat?“ zeptal se táta, když jsme si oba vedle Thea klekli. „Mám mu dát něco do pusy, aby mu nezapadl jazyk?“

„Ne! To rozhodně nedělej.“ Slyšela jsem, že to se lidem, co mají záchvat, dělat nemá. Jenže jsem nevěděla co si počít jiného. „Jen... Zůstaň tu s ním.“ Slyší nás? Neměla jsem tušení. Věděla jsem pouze, že mi krev v žilách nejdřív divoce pulzuje a pak najednou zmrzne a tak pořád dokola. Ruce se mi chvěly. I když jsem byla k smrti vyděšená, věděla jsem, že Theo musí mít ještě větší strach. A tak jsem zašeptala: „Všechno je v pohodě. Dostaneme tě do nemocnice, jo? Postaráme se o tebe, Theo.“

„Zmiňoval se někdy,“ zamumlal táta, „o nějaké nemoci nebo jiném záchvatu...“

„Ne.“ Paul měl smrtelně vážný výraz.

Je možné, že je nemocný? Prosím, ať je jen nemocný. Všichni jsme ale věděli, že Theo není epileptik. Věděli jsme, co mu to způsobilo.

Zloděj noci. Droga, kterou mu do těla po několik měsíců pumpoval špeh Wyatta Conleyho – ta věc, kterou má Theo podle všeho ještě občas chuť si šlehnout –, mu ublížila víc, než jsme si mysleli. Theův stav se nezlepšoval, naopak.

Conley nám tvrdil, že nechce, aby se jeho cestovatelé mezi dimenzemi na Zloděje noci spoléhali. Věděli jsme, že může být nebezpečný. Ale ten večer jsem si poprvé plně uvědomila, jak moc.

Poprvé jsem si uvědomila, že Theo může umřít.

A ten večer se Paul rozhodl, že udělá všechno pro to, aby ho zachránil.

4

Skrz okno Andělského hradu proudí vítr a čechrá plachetku, která mi zakrývá kudrnaté vlasy. „Vy jste věděl, že se Paul vydá do triadské dimenze,“ řeknu Conleymu. „Aby našel lék pro Thea.“

„Ten lék ti můžu dát. Můžeš je zachránit oba.“ Tiše se uchechtne. „Budeš zachraňovat Thea před následky toho, co ve vaší dimenzi způsobilo jeho triadské já – a Paula zase před následky jeho cesty do mojí dimenze.“

„Vy jste Paula... rozštěpil *úmyslně*?“

Conleyho úšklebek se rozšíří. „Zásah.“

Teď už chápu, proč upomínka nefungovala. Paulovu duši by dokázala probudit jedině za předpokladu, že se nachází v těle Paula z tohoto světa celá a neporušená.

Jenže Wyatt Conley jeho duši rozerval.

Nic z toho, co mám chuť na Conleyho začít ječet, není dost sprosté. Ani sebesprostší nadávka nedokáže vystihnout vztek, jaký cítím.

A tak se na něj vrhnu.

Naše těla se střetnou. Přimáčknu ho ke zdi a Conley překvapeně vyhekne, jak jsem mu vyrazila dech. Oba zavravoráme, mně se ale podaří získat rovnováhu. Conley se rozplácne na kamenné podlaze a rudé roucho se rozprostře kolem něj jako louže. Kéž by to byla krev.

Najednou jsem ledově klidná. Tak takhle se asi lidé cítí, než někoho zavraždí. „Zabil jste Paula.“

„Ne tak docela,“ zasupí Conley. Ještě pořád se snaží popadnout dech. „Rozštěpil jsem ho. To je něco docela jiného.“

„Rozerval jste jeho duši! Rozškubal jste ho na kousky!“

Teď, když Conley leží na zemi, se najednou už netváří tak sebevědomě. „Ty ho ale můžeš slepit zpátky.“

Co tím myslí? Pak se znovu podívám na Ohniváka a zaostřím na ten nápis, který jsem ještě v životě neviděla.

„Ukázalo se, že připomínky mají i další funkci,“ pokračuje Conley. „Kromě toho, že dokáží probudit duši uvnitř těla, umí i zachytit jednotlivé úlomky. Myslela sis, že jsi Paula ztratila, ale ve skutečnosti jsi ho už zachránila – nebo minimálně jeho část.“

Úlomek duše mého Paula se houpe na tomhle řetízku, v medailonu, který svírám v dlani.

Skloním se ke Conleymu a chytím ho za roucho. „Řekněte mi, kam jste schoval zbývající úlomky Paulovy duše.“

„Jestli to chceš vědět,“ odpoví, „budeš si to nejdřív muset zašloužit.“

Před pěti dny, když jsme Thea odvezli do nemocnice, mohli máma s tátou zůstat u něj na pokoji. Já a Paul jsme mezitím trčeli v čekárně na pohotovosti. Kdybych byla ředitelkou nemocnice, postarala bych se, aby čekárny nebyly tak bezútěšné. Tahle místnost vypadala jako nějaká mučírna: ostré světlo zářivek, nepohodlné židle, hromada nejmíň rok starých časopisů se zmačkanými rohy a televize v koutě, ze které nějaký příšerný moderátor huláká na lidi, co byli dost hloupí na to, aby do jeho pořadu lezli.

S Paulem jsme se drželi na ruce, ale byli jsme příliš vyděšení na to, abychom se navzájem povzbuzovali. Prostě jsme se snažili se nezhroutit.

„Theo se vůbec nezmnínil, že mu ještě pořád není dobře,“ pronesla jsem šeptem. „Přiznal, že má občas na Zloděje noci chuť, ale nikdy nenaznačil, že je to takhle zlé.“

„Poslední dobou se mi moc nesvěřoval.“ Paul sledoval svoje rozdrbané šedé tenisky. Dokonce i boty si musí kupovat z druhé ruky. „Myslel jsem, že se se mnou nebaví kvůli tobě. Kvůli nám. Vůbec mě nenapadlo, že mu dělá vrásky něco jiného.“

Všechny ty rozpačité momenty, které jsme během posledních tří měsíců zažili – všechno to podivné ticho, když Theo nepřišel k nám domů, i když jsme s ním počítali –, proč jsem byla přesvědčená, že to dělá jen kvůli mému vztahu s Paulem? Protože jsem usoudila, že Theo žálí nebo má přinejmenším raněné city, a nikdy jsem se jeho chováním hlouběji nezabývala. Nevyptávala jsem se, i když jsem měla. Theo mezitím celou dobu trpěl, osamocení.

„Měl jsem to poznat,“ zamumlal Paul.

„Nevídal se s námi dost na to, abychom si toho všimli.“ Pravda. Ale překvapilo mě, jak málo mi tahle poznámka pomohla.

„Měl jsem to přímo před očima. Nedokázal jsem si dát dvě a dvě dohromady.“ Vsedě se předklonil a nahrbil, jako by zrovna něco těžkého zvedal. „Všiml jsem si, že už tolik neřídí. Že chodí míně mezi lidi. Myslel jsem – po tom, co se stalo, myslel jsem, že si prostě jen dává pauzu, aby se dal dohromady. Ale mělo mi dojít, že by o jarních prázdninách nikdy nezůstal doma.“

S těmi slovy si Paul položil hlavu do dlaní a já se mu opřela o rameno. Nevím, jestli jsem se mu snažila dodat sílu, nebo ji od něj čerpat. Každopádně to nefungovalo.

Rodiče z Theova nemocničního pokoje vyšli až kolem jedné ráno. Ve světle zářivek vypadali bledě a každá jejich vráska a šedina byla mnohem viditelnější, ale to nebyl ten důvod, proč působili, že během tří hodin zestárlí o deset let. Byli plní strachu.

„Jak je na tom?“ zeptala jsem se ochraptěle.

„Bídně.“ Táta se složil do židle naproti nám. „Není v bezprostředním ohrožení života, ale jeho vitální funkce, krevní obraz – doktoři nemají nejmenší tušení, co z toho mají vyvodit“

Máma začala pochodovat mezi řadami židlí a odpočítávat na prstech. „Trpí anémií. Jeho plíce vykazují známky poškození, jako by měl už několik let neléčenou tuberkulózu, což samozřejmě není

pravda. A jeho svaly na dolních končetinách – míra degenerace přiměla jednoho doktora spekulovat, jestli Theo netrpí raným stádiem distální svalové dystrofie.“

Kousla jsem se do spodního rtu a doufala jsem, že bolest zadrží slzy. „Svalovou dystrofií ale nemá, že ne?“ ozval se Paul zastřeným hlasem.

Matka zavrtěla hlavou. „Je to jedna z možností, ale pravděpodobnost je takřka mizivá. Všichni víme, co je příčinou.“

Zloděj noci.

„Negativní účinky, které ta droga na Thea měla, neodezněly, ani když ji přestal brát,“ pokračovala máma. „Zdá se, že poškození je nevratné.“

Její slova zněla jasně, já jim ale nerozuměla. Odmítala jsem jim rozumět. Něco v mém mozku zabránilo, abych tu informaci vstřebala. „Ale uzdraví se. Že jo? Teď když už konečně byl na vyšetření?“

„To v tuhle chvíli nedokážeme odhadnout,“ pronesl táta mírně. „Lékaři jeho zdravotnímu stavu nerozumí, což znamená, že nedokážou vyslovit žádnou relevantní prognózu. Ale to, že se jeho stav zhoršoval i takhle dlouho po vysazení Zloděje noci, mě vůbec neuklidňuje.“

Máma vydala tichý hrdelní zvuk, jako to dělává, když si zakazuje plakat bolestí. Tenhle zvuk jsem slyšela jen jednou jedinkrát, a to když tenkrát otevřela dveře, za kterými stál policista s čepicí v ruce. Jako by věděla, že se dozví, že její manžel je po smrti, ale odmítala tomu uvěřit až do chvíle, kdy neměla na výběr.

Tu noc byla přesvědčená, že Theovi není pomoci.

Theo možná zemře, protože Wyatt Conley k nám vyslal špeha, který trávil jeho tělo, znovu a znovu, po několik měsíců. To všechno kvůli Conleyho hře o moc. Kvůli jeho monstrózním snům o ovládnutí celého multivesmíru.

Nevěděla jsem, že jsem schopná Wyatta Conleyho ještě víc nenávidět. Pletla jsem se.

* * *

Celou noc jsem si to vyčítala.

Proč jsem se ohledně Thea chovala tak pitomě? Smířil se s tím, že jsem si vybrala Paula, a ani jednou neudělal nic, kvůli čemu bychom se s Paulem museli cítit divně. Kdybych Thea vzala za slovo a uvěřila mu, že nemá problém s tím, že já a Paul jsme pár, třeba bychom spolu trávili víc času. Pak bych si možná všimla, že se něco děje.

Další den přijela Josie a já jí všechno tohle pověděla, jenže Josie mi na to neskočila.

„Hele, Marguerite.“ Josie stála v kuchyni a usrkávala třetí šálek kávy. Kofein měl vymazat fakt, že si přebookovala letenku na 6:30 ráno, aby s námi byla co nejdřív. „Nevěděla jsi to, protože Theo nechtěl, abys to věděla. Svoje symptomy skrýval přede všemi, a to jde na jeho triko.“

„To není Theovi podobné, aby měl takové tajemství,“ ohradila jsem se. Paul? Jasně. Zamyká svoje city a obavy do svého nitra, občas až na moc dlouho. Ale Theo se rád podělí o všechno od hokejových týmů až po parkování v Berkeley. „Svěřil by se, kdyby se mně a Paulovi nesnažil vyhýbat.“

Josie položila hrneček a položila mi ruce na ramena. „Hele, vím, že je snadné to trochu přehlédnout, když vezmeme v potaz Triad a to, jak se k tobě poslední dobou chovají jak k nějakému svatému grálu. Ale věř mi, všechno se netočí jen kolem tebe, víš?“

Au, to bolelo. „Tak proč se s námi Theo najednou přestal bavit?“

„Upřímně? Tipla bych si, že ho vyděsily příznaky. Nejspíš si odmítal připustit, že je to s ním tak vážné. Nedokázal se svěřit vám, dokud si to sám nepřiznal.“

Zvážila jsem všechno, co mi řekla, a vycítila, že v něčem má pravdu. Ne, neodhalila celý příběh, ale aspoň jsem měla pocit, že se zase můžu nadechnout.

„Kdy se za Theem můžeme jít podívat?“ zeptala se Josie. „Už by měly začít návštěvní hodiny, ne? Kdy přijedou jeho rodiče z Washingtonu?“

„Theo ti to neříkal? Už tam nebydlí.“ Beckovi pracují pro ministerstvo zahraničí, což znamená, že se stěhují z místa na místo po

celém světě. Většinu času tráví ve Washingtonu – učí se nové jazyky, pracují na diplomatických záležitostech –, ale Theo se narodil v Chile, do školky chodil na Filipínách a na základní školu na Islandu. Občas si říkám, že to je ten důvod, proč je takový hipster: Snaží se nás přesvědčit, že má americkou kulturu v malíku a že se v ní vyzná líp než my. „Před dvěma měsíci dostali nabídku v Mongolsku. Odtamtud se sem tak rychle nedostanou. Prý dorazí až za pár dní.“

„Určitě musí děsně vyšilovat.“ Josie si povzdechla a promnula si kůži na spáncích. „No, tak se budeme do té doby o Thea starat my. Tak kde je ten tvůj cukrouš?“

„Přestaň mu tak říkat, prosím.“

„Proč ne?“ Josie se poprvé od chvíle, co jsme ji vyzvedli na letišti, usmála. „Copak spolu ještě necukrujete?“

Josie do aktuálního stavu mého intimního života nic není. I když se jí můžu svěřit víceméně s čímkoli, nechápe, proč se já a Paul snažíme nic neuspěchat. Sama odjakživa upřednostňovala krátké, ale intenzivní románky.

Takže to ráno jsem odpověděla: „Uvedeš ho do rozpaků. Ještě pořád se s – tímhle – sžívá.“ Mávla jsem neurčitě rukou, a to gesto zahrnovalo náš dům, naše zamotané vzájemné vztahy, všechno.

„Paul nikdy s nikým nechodil, že ne?“ zeptala se Josie.

Zavrtěla jsem hlavou. Paul se mi svěřil, že přede mnou políbil jen dvě holky, z toho jedna pusa byl jen bleskový dotek přes sevřené rty, takže se skoro nedá počítat. Tohle se stane, když kluk nastoupí na vysokou školu ještě předtím, než se u něj rozjede puberta. Paul v posledních deseti letech strávil většinu času mezi o pět až deset let staršími dívkami.

Ale když už jsme u toho, musím zdůraznit, že se vážně rychle naučil skvěle líbat.

Josie s přehnaně nevinným výrazem přikývla. „A ty a Paul – všechno v pohodě?“

„Jo, v pohodě.“

Paul mě jednou zavezl do národního parku Muir Woods, kde jsme se drželi za ruce a on mi vyprávěl o původu vesmíru. Já ho

vzala do San Francisca na travestishow Golden Girls, což ho vyvedlo z míry zhruba stejně jako mimozemšťana, který poprvé navštívil Zemi. Nasedli jsme na autobus do Oaklandu a v přepychovém sále divadla Grand Lake jsme se dívali na filmy, načež jsme si v nedalekém stylovém pekařství koupili kávu a koblihy. Takže máme i svoje výjimečné chvíle. Ale v mnoha ohledech je na tom nejlepší to, že prostě můžeme *být*. Celou řadu večerů jsem strávila malováním, zatímco Paul četl nebo pracoval na svých projektech, a už nám nedělá problém úplně přirozeně zabřednout do rozhovoru a stejně tak snadno se odmlčet. Klapě nám to – o dost víc než jsem před nějakým půl rokem jenom tajně doufala.

„Pořád mi to nejde do hlavy,“ pronesla Josie, prošla kolem mě a svalila se na gauč. Měla na sobě fleecovou mikinu a legíny, jako by se chystala jít běhat. „Vždyť jsi ho nemohla vystát. A teď jsi do něj zamilovaná až po uši.“

„To není pravda.“

Josie povytáhla obočí.

„*Nemohla vystát* není úplně přesné. Jen jsem si myslela... že je podivín. Nic víc.“

„Ale Paul je tak trochu podivín,“ oponovala Josie. „Ale v dobrém slova smyslu.“

„Tak proč ti přijde tak nepochopitelné, že jsme se dali dohromady?“

Josie neodpověděla hned. Hluboce se zamyslela a usrkla kávu. Pak konečně odpověděla: „Jen co ses vrátila domů s tátou, když ses do Paula zamilovala poprvé – pověděla jsi mi, že jsi sis uvědomila, že ho miluješ, když jsi byla ruské dimenzi.“

Vzpomněla jsem si na obrovskou zdobenou síň v Zimním paláci a waltz s poručíkem Markovem. Byli jsme sami, z fonografu v rohu se linula hudba, Paulova horká dlaň se dotýkala mých beder. „Jo. To je pravda.“

„Fajn.“ Josie zaváhala a já si uvědomila, že má strach, aby neranila moje city. Josie si s takovými věcmi ale většinou vůbec neláme hlavu. Věděla jsem, že to, co se chystá říct, je ostré. „A jsi si jistá,

že ses nezamilovala jen do Paula z tamtoho světa? Protože když jsi mi o něm vyprávěla – Marguerite, ty ses do poručíka Markova fakt hodně zabouchla. A i když je jen alternativní verzí našeho Paula, nejsou *jeden a ten samý člověk*.“

Očividně čekala, že vybuchnu vzteky. Jenže já se na ni nezlobila. Josie ještě do jiné dimenze nevycestovala. To znamená, že nemůže pochopit, co jsem se dozvěděla.

„Poručík Markov není úplně stejný jako můj Paul Markov,“ odpověděla jsem. „To vím. Ale něco uvnitř nich stejné je. Něco hlubokého – nejhlubší, nejelementárnější část jejich identity, ta část, která žije ve všech vesmírech. V každé osobě, kterou bychom kdy mohli být. Zamilovala jsem se do ruského Paula i svého Paula, protože jsem se zamilovala do toho, co mají společné – jejich duši, jestli tomu tak chceš říkat. Nebo duše. V jednotném čísle. Jedné jediné.“

Sestra se netvářila přesvědčeně. „Tomu vážně věříš? Že miluješ každého Paula v každé dimenzi?“

„Já tomu nevěřím,“ opáčila jsem. „Já to *ví*m.“

Odpoledne jsme navštívili Thea v nemocnici. Každý milimetr jeho pokoje byl deprimující: strohé ponuré stěny i televize pověšená na černém kovovém držáku, na které běžel tuctový akčník z kabelovky. Nejdepresivnější bylo polohovatelné lůžko s plastovými rámy. Když nás Theo zahlédl, s veselým úsměvem se narovnal, ale byl pořád tak bledý. Radostný tón v hlase předstíral jen kvůli nám. „Už jsem si říkal, kdy se tu vy dva objevíte.“

„Přinesl jsem ti pár věcí z bytu,“ oznámil Paul.

„To ale vůbec neznamená, že si myslíme, že tu budeš dlouho!“ dodala jsem rychle. „Ale říkali jsme si, že by se ti to mohlo hodit.“

„Abych se tu cítil jako doma, co?“ Theo se usmál. Bože, všichni jsme se tak přemáhali znít povzbudivě, a vůbec se nám to nedařilo. „Tak jo, perte to do mě.“

„Tak zaprvé,“ začala jsem, „tenhle modrý nemocniční hábit? Už jsi měl na sobě i lepší oblečky. Takže tady máš.“ Z kartonové krabice jsem vytáhla Theův slamák, který si vloni v létě koupil na pláži.

Nechal si ho ode mě nasadit, načež si ho urovnal švihácky nakřivo. „Ani mi nemusíte podávat zrcadlo. Je mi jasné, že vypadám o dost líp.“

„Jsi k sežrání,“ ubezpečila jsem ho.

Paul nic neřekl a dál se probíral obsahem krabice. „Taky jsem ti přinesl čtečku, mobil, sluchátka a pár károvaných ponožek.“

„Fusekle?“ Theo se zamračil.

„Kdyby ti byla zima na nohy,“ odpověděl Paul nenuceně, jako by to přece bylo úplně jasné.

Theo si povzdychl. „Ty máš strach, aby mi nenastydly palce u nohou, bráško? Věř mi, teď zrovna máme větší starosti.“

Myslím, že to myslel jako vtip, ale já a Paul jsme si vyměnili zděšené pohledy.

Věděli jsme, co musíme udělat. Při cestě zpátky jsme v autě ani nerozebírali naše možnosti – jen jsme se dohadovali, kdo z nás dvou Thea zachrání. „Víš, že bych se měla vydat já,“ prohlásila jsem.

„Ne,“ odsekl Paul nekompromisním tónem, který mě občas dohání k šílenství.

„Tvoje já v triadské dimenzi prchlo do Jižní Ameriky, pamatuješ?“ Vždycky se zjevíme v našich alternativních verzích, ať už jsou zrovna kdekoli, a musíme se vypořádat s čímkoli, co zrovna dělají. Už jsem spadla ze schodů, probrala se pod vodou a tak podobně.

Paul trval na svém. „Nepotřebuju jít do sídla Triadu. Můžu se k těm informacím dostat i jinak, stačí mi jen počítač a připojení k internetu. Měl bych být schopný se prokousat skrz jejich bezpečnostní systém.“

„Je ti jasné, že Conley systémy od poslední určitě o dost vylepšil?“

„To by od něj byl logický krok, ano.“

„Takže vidíš, v čem je problém?“

„Možná nejsem nejvhodnější kandidát, ale určitě jsem o dost lepší než ty.“

Paulova bezelstnost mě udeřila jako facka. Už jsem se ale naučila nebrat si jeho slova tolik k srdci. Nikdy se mi nesnaží ublížit, jen

neví, jak svoje myšlenky formulovat šetrněji. A tak jsem odpověděla jen: „Nechceš to trochu rozvést?“

„Já alespoň mám šanci, že se k těm informacím dostanu nepozorovaně,“ podotkl. „Což se o tobě říct nedá.“

Chtěla jsem, aby se mýlil, ale měl pravdu. Moje znalost počítačů začíná a končí u *stiskni velké tlačítko a kouzelná krabička se rozsvítí*. Proč jsem jediný člen rodiny s dominantní pravou hemisférou? Paul sice není žádný protřelý hacker, ale o prolamování firewallů něco ví. „Odkdy seš vůbec takový odborník na počítačovou bezpečnost?“

Paul vzdychl. „Theo mě něco naučil.“

Jednu dlaň měl opřenou o moji nohu, propletla jsem si prsty s jeho. „Takže seš pod jeho křídly od prvního dne, co?“

„Od prvního ne. Ale ujal se mě brzo – když jsem ho upozornil, že v jedné rovnici udělal chybu. Nejdřív se rozzuřil, ale další den odpoledne mi oznámil, že mě bude mít radši na svojí straně.“

Jo, to znělo jako Theo. Jeho ego má rozměry mostu Golden Gate v San Franciscu. Jedinou jeho ctností je, že mu nedělá problémy obdivovat ostatní ve stejné míře, jako obdivuje sám sebe.

Paul mluvil tak váhavě, jako by nic z toho ještě nikdy nevyslovil nahlas a nevěděl, jak na to. „Theo byl úplně první, kdo mě kdy vzal do klubu. Do té doby jsem nikdy neměl pivo. A tak mě vzal s sebou. Říkal tomu ‚náhradní puberta‘.“

Není divu, že Paul k Theovi vzhlížel. Jenže neznal toho *druhého* Thea. Ne tak, jak jsem ho znala já. To mě Theo zavedl do sídla Triadu a umožnil Wyattu Conleymu mě zajmout, na mě tenkrát v poronce zaútočil. To mě Theo políbil a tvrdil, že mu na mně záleží, když narařičil tátovu smrt a svedl jeho vraždu na Paula.

Theo má v sobě tolik dobrého – ale i dost temnoty. I to odpoledne, kdy jsem o něj měla větší strach než kdykoli předtím, jsem přemítala, kolik toho asi Theo z triadské dimenze a náš Theo mají společného.

Paul žádné takové pochyby neměl. Theovi naprosto důvěřoval a nikdy nepřestal. Neměl nejmenší problém s porušením příměří s Wyattem Conleym, pokud by to znamenalo, že Thea zachrání.

Conley řekl, že se máme vyhýbat jen triadské dimenzi. Jenže tam vynalezli Zloděje noci – což znamená, že jestli existuje nějaká protilátka nebo léčba, triadská dimenze je jediné místo, kde ji najdeme.

Ze všeho nejdřív jsme s Paulem zamířili do jeho pokoje na koleji. Protože jsme neměli tušení, kolik času jeho výprava zabere, museli jsme jeho tělo zanechat na místě, které jde bezpečně zapečetit. To proto, abychom měli jistotu, že v okamžiku, kdy se vrátí a jeho fyzické tělo začne reagovat na podněty z našeho vesmíru, nebude u toho nikdo nepovolaný. Kdyby například odcestoval do jiné dimenze z gauče v našem obýváku, ale v momentu, kdy se vrátí zpátky, by na jeho místě někdo seděl – rodiče si nejsou stoprocentně jistí, co by se stalo, ale je možné, že by se obě těla nějakým trvalým, dost možná fatálním a rozhodně nechutným způsobem sloučila.

Tím, že Paul vycestuje ze svého pokoje a já za sebou při odchodu zamknu, uděláme vše pro to, abychom při jeho návratu nezjistili, jak to s tím případným slučováním těl doopravdy je.

Paul se pohodlně natáhl na postel – po několika prudkých přistáních už umíme ocenit pohodlný návrat. Posadila jsem se vedle a naklonila se nad něj, až se naše obličeje téměř dotýkaly.

„Když budeš mít pocit, že po tobě Conley jde – i když to bude jenom záblesk podezření –, okamžitě se vrať,“ prosila jsem ho. „Přijdeme na jiný způsob, jak ten lék získat.“

„To bychom ale museli žadonit, a to nedopustím.“ Paul mi z tváře odsunul pramen vlasů. Téměř šeptem – protože se pořád styděl tu větu vyslovit – mi řekl: „Miluju tě.“

„Já tebe taky. Ve všech světech, ve všech vesmírech.“

Vykouzlil pokřivený úsměv. „Tenhle svět stačí.“ Pak zvázněl. „Občas se na tebe dívám a říkám si – kdybych nevěděl, že máme společný osud, kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych nevěřil, že tohle není jen sen. Že mě dokážeš milovat stejně, jako já miluju tebe.“

Moje pocity byly stejné. „Máme společný osud. Jsme si souzení. Což znamená, že se musíš vrátit. Jasně?“

„Jasně.“ Paul si opřel paže o hrudník a položil prsty na Ohniváka. Naše oči se střetly a pak...

Pak nic. Paul se nevytratil. Žádný záblesk světla, žádné prásknutí, ani náznak toho, že tu vůbec byl. Jeho tělo samozřejmě zůstalo v naší dimenzi a ještě pořád v ní je, na stejném místě na posteli v jeho studentském pokoji. Je ale neviditelné, nedotknutelné. Na světě neexistuje přístroj, který by ho dokázal objevit.

Pomaloučku jsem položila dlaň na místo, kde ležel, kde bych před chvílí ucítila tlukot jeho srdce. Peřina byla ještě teplá. V duchu jsem se přesvědčovala, že Paul udělá cokoli, že Thea zachrání a vrátí se domů.

Jenže Conley na něj čekal. Už ve chvíli, kdy jsem se dotýkala zahřátého místa, které po Paulovi zbylo, rval Conley jeho duši na kusy.

5

Když rodiče konečně skončili s kázáním kvůli tomu, že jsem jim neřekla, že se Paul chystá do triadské dimenze hledat lék pro Thea, rozhodli se na něj čekat se mnou.

„Paul řekl, že se po dvaceti čtyřech hodinách vrátí,“ pověděla jsem jim, když jsme se pozdě v noci usadili na verandě. „Nebo nejdřív, co to půjde. I kdyby lék pro Thea ještě neměl, vrátí se, aby nám dal vědět, že je v pořádku.“

„Dvacet čtyři hodin!“ Otec zachmuřeně zakroutil hlavou. „Jestli Conley přišel na to, jak sledovat pohyby lidí mezi dimenzemi, může mu být během pár minut na stopě.“

„Ale Paul z té dimenze už před Triadem uprchl,“ ohradila jsem se. „Utekl do Ekvádoru.“

To tátu vůbec neuklidnilo. „Myslíš, že světový technologický magnát jako Wyatt Conley si nemůže v Ekvádoru najmout pár oček?“

Máma položila tátovi ruku na rameno. „Henry, prosím tě. Tohle nám moc nepomáhá.“

Představila jsem si, jak Paula vězní. Jak ho vyslychají muži, na které se nevztahují články Ženevských úmluv. Žaludek se mi stáhl bolestí a soucitem. Bylo od nás hloupé nezasvětit rodiče do našich plánů? „Dokázali byste provést něco, co by mu pomohlo dostat se do triadské dimenze nepozorovaně?“ zeptala jsem se.

„Nic, co by Paul nezvládl sám,“ odpověděla matka. „Má naději. Věděl, do čeho jde. Udělal to, aby pomohl svému nejlepšímu příteli. Musíme jeho rozhodnutí respektovat.“

V tu chvíli hovořila k tátovi, který ale neodpověděl. Usoudila jsem, že bude trvat dlouho, než nám odpustí – nebo se na nás bude zlobit minimálně do té doby, než Paul Theovi předá zázračný lék, který mu vrátí zdraví.

Tak dlouho to ale netrvalo.

Když uplynulo třicet šest hodin a po Paulovi nebylo ani stopy, táta už neměl ani sílu na mě křičet. Na to byl, stejně jako my všichni, moc vyděšený.

„Nezabili by ho,“ prohlásila jsem a chodila po obýváku sem a tam. „Že ne?“

„To je nepravděpodobné. Conley by byl hlupák, kdyby se Paula zbavil, místo aby ho vzal do zajetí jako rukojmí.“ Ukázalo se, že matka umí docela úspěšně přemýšlet jako zločinec. „Byl by ale hlupák, kdyby nám o tom neřekl. Proto mám takový pocit, že Paul je pořád na svobodě. Jenže jestli není zajatý, proč se nevrátil?“

„Možná se snaží vyrobit lék pro Thea,“ navrhl táta.

„Možná,“ zopakovala jsem. Ale nikdo z nás tomu nevěřil.

Celé dva dny poté, co Paul vyrazil do triadské dimenze, nikdo z nás nenaspal víc jak pár hodin v kuse. Táta byl teď přesvědčený, že Conley Paula zajal a dává nám to sežrat. Máma zase uvažovala, že Paulův Ohnivák mohl přestat fungovat.

V každém případě nám bylo jasné, že existuje jen jeden způsob, jak zjistit, co se doopravdy děje.

„Měl bych vyrazit já,“ prohlásil otec. „Až moc dlouho jsem nechával cestování mezi dimenzemi tady na mládeži.“

„Tati, ne. Já jsem dokonalá cestovatelka. Já bych měla vyrazit.“

Já a Paul jsme se tou dobou už přes tři měsíce pravidelně vydávali do zbrusu nových vesmírů, testovali schopnosti Ohniváků a prozkoumávali divy multivesmíru. Většina dimenzí, které jsem navštívila, byla dost podobná té mé, jen s tím rozdílem, že rodiče pracovali na jiném výzkumu, nebo přednášeli na jiné univerzitě

a tak podobě. I tyhle světy však týmu kolem projektu Ohnivák poskytl hromadu cenných údajů. Já jsem vyrážela, protože cestování mezi vesmíry je pro mě mnohem snadnější než pro ostatní. Paul mě doprovázel, protože už měl zkušenosti a protože pro mě bylo nebezpečné cestovat bez doprovodu.

Teď ale jsem se do hlubin multivesmíru musela vydat sama – a rovnou podniknout tu nejriskantnější cestu ze všech.

Máma se posadila k duhovému stolu a rukama si podepřela bradu. „Běž. *Okamžitě* použij vyhledávací funkci a najdi Paula. Jakmile budeš vědět, kde je, vrať se a podej nám kompletní hlášení. Na základě toho rozhodneme o dalším postupu.“

„Fajn.“ Myslela tím, abych se dostala k Paulovi, pokud to bude možné, nebo abych jen získala informace? Usoudila jsem, že se rozhodnu, až do triadské dimenze dorazím.

„Pokud Paulův Ohnivák selhal,“ pokračovala máma, „je možné, že se pokusil vrátit do naší dimenze, ale místo toho skončil v nějakém jiném vesmíru. Tvůj Ohnivák je nastavený tak, aby sledoval pohyb Paulova přístroje. Dá se říct, že budeš moci následovat jeho kroky skrz dimenzemi – odcestovat tam, kde nejspíš skončil.“

„Prosím.“ Tátovi se zlomil hlas. „Nech jít mě. Myšlenka, že všichni tři jste naráz v nebezpečí...“

Moji rodiče mají Paula a Thea rádi jen o něco míň než mě s Josie. Jsou pro ně jako synové, které nikdy neměli. Věděla jsem, že mají o Paula stejně velký strach jako já, ale vidět otce takhle ztrápeného mě rozervalo zevnitř. „Tati, já to zvládnu líp než kdokoli jiný. Mám schopnosti, mám zkušenosti. Ty se na druhou stranu vážně vyznáš v Ohnivácích. Co kdyby Conley zajal i tebe? Pak bychom byli úplně v háji.“

Moje slova ho trochu rozesmála, čímž splnila můj záměr. Věděla jsem, že v téhle situaci je nemám jak uklidnit, ale přinejmenším jsem mohla tátu přesvědčit, proč to, co musím udělat, je nevyhnutelné.

Nebo ne. Možná táta pořád nedokázal přenést přes srdce, že zachránit Paula se vydám já. Ale už neprotestoval. Mlčel dokonce i ve chvíli, kdy jsem je oba objala a opustila svůj svět...